

Pastorală la Nașterea Domnului – 2002

† IOACHIM,
Episcop al Hușilor

*„Mare este taina creștinătății,
Dumnezeu S-a arătat în trup.”*
(I Timotei 3, 16)

Iubiții mei fii sufletești,

Cu nespusă bucurie duhovnicească și în acest an, anul al treilea din mileniul al treilea, în aceste frumoase zile de iarnă, în întreaga lume creștină se prăznuiește Nașterea Domnului și a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Cerurile vestesc, îngerii preamăresc, păstorii se veselesc, clopotele în simfonie de bucurie proslăvesc, iar noi în rugăciuni înălțătoare cu adâncă smerenie așa Îi cântăm:

*„Hristos Se naște, slăviți-L,
Hristos din ceruri, Întâmpinați-L
Hristos pe pământ, înălțați-vă
Cântați Domnului tot pământul!”*

„Iată vă vestesc vouă bucurie mare...; în cetatea lui David S-a născut, astăzi, pentru voi Mântuitorul care este Hristos Domnul” (Luca 2, 10-11).

Acestea sunt cuvintele pe care îngerul Gavriil, vestitorul împlinirii făgăduinței lui Dumnezeu de a mântui lumea, le-a grăit către păstorii care păzeau turmele lor în apropiere de Betleem, în noaptea Nașterii Domnului și prin ei, această mare bucurie a fost vestită întregii omeniri până la plinirea tuturor veacurilor.

Păstorii, și după ei întreaga Biserică Creștină, au primit cu mare bucurie acest cuvânt, în lumina strălucitoare care-i învăluia la venirea îngerului și în glasurile puterilor cerești care cântau:

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, întru oameni bunăvoire”.

Păstorii însă, pentru a se încredința deplin de adevărul celor auzite, au plecat îndată și *„au aflat pe Maria, pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle”* (Luca 2, 16).

Văzând pruncul, păstorii au destăinuit cuvintele spuse despre El, iar cei care îi auzeau, se minunau de vorbele lor.

Datinile și colindele de Crăciun, prin frumusețea și adâncimea lor duhovnicească, ne leagă sufletele de bucuria îngerilor, a păstorilor și a întregului univers, prezenți la marea taină a întrupării Fiului lui Dumnezeu.

În acest context, Sfântul Apostol Pavel mărturisește: „*Cu adevărat, mare este taina creștinătății: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptățit prin Duhul, S-a arătat îngerilor; S-a propovăduit popoarelor, S-a primit cu credință în lume, S-a înălțat întru slavă*” (I Timotei 3, 16).

Iubiți credincioși,

Întreaga lucrare a lui Dumnezeu de a mântui lumea din păcat și din moarte spirituală, prin Fiul Său, a fost însoțită de semne și minuni, pentru ca omul să-și deschidă ochii sufletului și să vadă și să înțeleagă că Părintele Cereșc, din iubire pentru creatura Sa, îndeplinește străvechea făgăduință dată dintru început protopărinților noștri, îndată după căderea lor; vestindu-i că la „*plinirea vremii*” va trimite pe Mântuitorul, pentru ca prin Evanghelia Sa să restaureze firea omească și să împace pe om cu Dumnezeu.

După ce, de-a lungul veacurilor, Dumnezeu a vorbit poporului Său „*în multe rânduri și în multe chipuri*” (Evrei 1, 1), prin prooroci vestind venirea în lume a lui Hristos, când s-au împlinit toate acestea, a vorbit oamenilor „*prin Însuși Fiul Său, pe Care L-a pus moștenitor tuturor făpturilor și prin Care a făcut și veacurile*” (Evrei 1, 2).

Cu mult înainte de Nașterea Mântuitorului, proorocii Vechiului Testament I-au vestit venirea cu profeții și semne uimitoare.

Patriarhul Iacov precizează că „*toiagul Lui se va ridica din Iuda*” (cf. Facere 19, 10); profetul Isaia, cu opt sute de ani înainte de plinirea vremii, anunța că „*El va fi din neamul lui David și Se va naște din Fecioară*” (cf. Isaia 7, 14 și 11, 1).

Daniil proorocul, cu cinci sute de ani înainte, cu precizie matematică, anunța că după șaptezeci de săptămâni de ani „*se va unge Sfântul Sfinților... Cel Vestit*” (Daniil 9, 24-25), iar Miheia consemnează locul geografic al Nașterii Domnului prin cuvintele: „*Si tu, Betleeme, cu nimic nu ești mai mic între cetățile lui Iuda, că din tine va ieși Povățuitorul, a cărui obârșie este din început, din veșnicie*” (Miheia 5, 1).

Întreg Vechiul Testament este o pregătire a venirii în lume a Mântuitorului Hristos, care va să ridice păcatele lumii și va restabili legătura iubirii și a păcii între om și Dumnezeu (Ieremia 20, 5 și Isaia 35, 4).

Cu aproape trei veacuri înainte de Nașterea Domnului, în timp ce domnea *Ptolemeu Filadelful*, în insula Fares din Egipt, a fost tradus Vechiul Testament din limba ebraică în limba greacă, astfel că și lumea păgână cunoștea profetiile despre venirea lui Mesia. Toate neamurile păgâne de la chinezi, indieni, celti, mexicani, perși și înțelepții greci și romani, așa cum mărturisește Aristotel, erau în așteptarea Logosului, Înțeleptul universal. Deci, atât sufletele iudeilor cât și cele ale păgânilor, erau pregătite pentru venirea Celui așteptat de veacuri.

„*Iar când a venit plinirea vremii, a trimis Dumnezeu pe Fiul Său, Unul Născut, care s-a născut din femeie și a fost supus sub lege, pentru ca noi să*

dobândim înfierea” (Galateni 4, 4). „Taina cea din veac se descoperă astăzi și Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Fecioarei Maria Se face, pe care, îngerul Gavriil o vestește spre bucurie și milostivire” (Din cântarea Acatistului).

În adevăr, Fiul lui Dumnezeu S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi, așa cum mărturisește Sfântul Evanghelist Ioan când zice: „*Și Cuvântul S-a făcut trup, și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr*” (Ioan 1, 14).

Sfinții evangheliști precizează că Fiul lui Dumnezeu S-a născut într-un sălaș sărac; dar nașterea Lui s-a făcut mai presus de legile firii. Chiar îngerii din ceruri I-au venit în întâmpinare, împlinindu-se în acest fel un cuvânt proorocesc care zice:

„Veseliți-vă, ceruri, împreună cu El; să se închine Lui toți îngerii lui Dumnezeu” (Deuter. 32, 43; Psalmi 96, 8).

Leagănul Mântuitorului a fost în adevăr o iesle; dar îngerii din ceruri I-au cântat cântare de bucurie, cântare de mărire ca Unui Dumnezeu întru cei de sus, cântarea păcii pe pământ, cântarea bunăvoirii cerești prezentă în sufletele tuturor oamenilor.

În aceste zile pline de strălucire, atât colindele cât și cântările bisericești, se întrec între ele, dovedindu-ne că întreaga făptură a fost de față la Nașterea Domnului, aducându-I daruri: *„îngerii – cântarea, cerurile – steaua, magii – darurile, păstorii – minunea, pământul – peștera, pustiul – ieslea, iar noi pe Maica Fecioara”.*

Nașterea Domnului este taină și minune; iar minunile Sale, ne arată marea Lui iubire față de omenirea căzută în păcat. Minune este Nașterea din Fecioara Maria, a Celui născut din Tatăl mai înainte de toți vecii. Minune este zămislirea Lui de la Duhul Sfânt în trupul Fecioarei (Matei 1, 20; Luca 2, 35). Minune este vestirea prin îngeri a Sfintei Fecioare și bătrânului și dreptului Iosif, în vederea apărării pruncului de tirania regelui Irod. Minune este vestirea magilor conduși la Betleem de strălucirea și călăuzirea stelei; minune și preaslăvire este imnul păcii universale exprimat în simfonia corului îngeresc.

Toate acestea au fost semne ale puterii și măririi dumnezeiești, prin care s-au înfăptuit în lume lucrările mântuitoare ale Fiului lui Dumnezeu. Toate au răsunat ca un glas puternic în urechile asurzite de păcat, cu strălucire au luminat în ochii orbiți de întuneric; flacăra fiind pentru inimile amorțite, strigăt care ne trezește din somnul morții, trâmbețe ale slavei lui Dumnezeu revărsată peste fiii neamului omenesc, prin cuvintele: *„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14); „slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 14).*

Iubiții mei fii duhovnicești,

Din înălțimea slavei Sale dumnezeiești, Fiul lui Dumnezeu a pogorât în cele pământesti și S-a făcut om. Astfel, El fiind Dumnezeu desăvârșit, S-a făcut om desăvârșit, pentru ca omul să se poată face asemenea cu El, așa cum mărturisesc

în mod unanim Sfinții Părinți ai Bisericii Creștine, precizând că: „*Fiul Tatălui nostru Cel ceresc, făcându-Se om n-a încetat să fie Dumnezeu. El a rămas ce era, adică Dumnezeu și S-a făcut ce nu era, adică om, devenind prin întrupare Dumnezeu – Omul – Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului... În El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii*” (cf. Coloseni 2, 9).

În ceruri, pe tronul puterii Sale dumnezeiești, El șade de-a dreapta Tatălui, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. El este închinat și mărit; El este Dumnezeu – Mântuitorul, Domnul tuturor, Profetul sau Învățătorul adevărului și Marele Arhiereu, care S-a dus de bunăvoie jertfă pe lemnul Crucii, pentru noi și pentru a noastră mântuire.

Pe de altă parte, câtă vreme a viețuit pe pământ, cu oamenii, El a fost în toate asemenea cu noi, în afară de păcat. Iisus, întrupându-Se de la Sfântul Duh și din Fecioara Maria, n-a fost supus robiei păcatului strămoșesc. El „*Care nici un păcat n-a săvârșit și nici nu s-a aflat viclesug în gura Lui*” (I Petru 2, 22).

În fața tuturor, Mântuitorul S-a dovedit „*sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoși și mai înalt decât cerurile*” (Evrei 7, 26). Sfântul Apostol Petru spune că Iisus din Nazaret „*umbla din loc în loc, făcând bine și tămăduind pe toți cei asupriți de cel rău, pentru că Dumnezeu era cu El*” (Fapte 10, 38).

Lucrarea de mântuire a neamului omenesc și de împăcare a tuturor cu Dumnezeu, pe care a săvârșit-o Domnul nostru Iisus Hristos în timpul vieții Sale pe pământ, acum El o continuă prin împreună lucrare cu Sfântul Duh.

Mântuitorul stă, pe tronul mării Sale dumnezeiești, la dreapta lui Dumnezeu-Tatăl și aici cu noi este „*în toate zilele până la sfârșitul veacului*” (Matei 28, 19).

Omniprezența lui Dumnezeu ne-o prezintă în mod magistral psalmistul David atunci când zice:

„*Unde mă voi duce de la Duhul Tău
și de la fața Ta, unde voi fugi?
De mă voi sui în cer, Tu acolo ești;
De mă voi coborî în iad, de față ești;
De voi lua aripile mele de dimineată
și mă voi așeza la marginea mării;
acolo mâna Ta mă va povățui
și mă va ține dreapta Ta*” (Psalm 138, 7-10).

Binecuvântați creștini,

Întreaga suflare românească astăzi, cu mare bucurie sărbătorește praznicul Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Adevărata bucurie creștină izvorăște din adâncul unui cuget curat, din care să reflecte faptele cele bune și plăcute lui Dumnezeu. În aceste zile de sărbătoare, nu este de-ajuns să ne mulțumim numai cu lucruri care dau satisfacție doar ochilor și trupului, ci să ne amintim și să împlinim cuvintele Sfântului Apostol Pavel care precizează că: „*Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci sfințenie și pace și bucurie în Duhul Sfânt*” (Romani 14, 17).

Întrucât „*suntem născuți din nou, prin Cuvântul lui Dumnezeu Cel viu*” (I Petru 1, 23); și ca unii care Îl cunoaștem pe Dumnezeu prin descoperirile făcute oamenilor și prin credință, suntem datori față de El, față de noi înșine și față de semenii noștri; ca niște adevărați fii ai luminii, să-I împlinim poruncile pentru ca bucuria noastră să fie deplină după cuvintele Mântuitorului care zice: „*Bucuria Mea rămâne cu voi și bucuria voastră va fi desăvârșită*” (Ioan 15, 5); „*căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi și toate acestea sunt de la Dumnezeu, Care ne-a împăcat cu El prin Iisus Hristos și Care ne-a încredințat slujba împăcării*” (II Corinteni 5, 17-18).

Iubiții mei fii sufletești,

Aceste zile de lumină și bucurie creștină, mulți dintre noi le întinează cu păcatele veacului acestuia, exprimat prin lipsa de adevăr, de dragoste și armonie, de dreptate, echitate și frățietate, de apropiere și întraajutorare, cunoscut fiind că mulți dintre noi au uitat de Dumnezeu și aleargă pe căile pierzătoare de suflet ale drogurilor, bețiilor și desfrânarilor, homosexualității, iar munca cinstită și iubirea maternă, ca și armonia familială sunt anulate prin exporturi de carne vie și prostituție, păcate ale Sodomei și Gomorei care nu pot fi iertate nici în acest veac și nici în cel viitor. Astăzi mila creștină lipsește în mare parte, întrucât mulți dintre noi, în loc să ducă daruri la ieslea Betleemului zilelor noastre, în casa văduvei și a orfanului, a bătrânului și a săracului, aleargă pe toate căile pentru îmbogățire rapidă, de multe ori mai mult sau mai puțin cinstită.

Oare așa a gândit Hristos? Pentru aceasta, oare, S-a întrupat și S-a născut Hristos, a pățimit și a murit, pentru ca noi creștinii să fim mai răi decât păgânii și mai cruzi decât fiarele sălbatice?

Pentru foarte mulți dintre semenii noștri, Crăciunul nu este o sărbătoare a bucuriei, ci mai curând a tristeții, a lacrimilor și a suferinței. În mijlocul nostru astăzi sunt alte bordeie decât cele bătrânești de odinioară precum: spitalele, azilele, orfelinatele, căminele de bătrâni, penitenciarele și casele săracilor.

Boala și mizeria afectează mai ales pe cei neputincioși, pe cei în vârstă, dar deopotrivă și pe nevinovați, copiii și prunci.

Copiii triști, părăsiți, lipsiți de afecțiunea și dragostea părintească nu vor avea bucuria de a-L întâlni pe Moș Crăciun aducându-le daruri; nici pe Mântuitorul Prunc, care tocmai pentru cei flămânzi, însetați, bolnavi și străini S-a Întrupat și a pățimit pe acest pământ, așa cum vestește colindul zicând:

*„Din an în an sosesc mereu
La geam cu Moș Ajun,
E ger cumplit, e drumul greu
Da-i obicei străbun.
E sărbătoare și e joc în casa ta acum
Dar sunt bordeie fără foc
Și mâine-i Moș Crăciun.
Și-acum te las, fii sănătos*

*Și vesel de Crăciun
Dar nu uita când ești voios
Române să fii bun”.*

Să colindăm pe cei părăsiți și neajutorați, nu numai cu cuvântul, ci și cu fapta, știut fiind că prin darurile noastre Îl așezăm pe Mântuitorul Prunc în ieslea sufletelor lor, spre a le binevesti că:

*„Astăzi S-a născut Hristos
Mesia Cel luminos,
Cum au spus proorocii”.*

Frați creștini,

Cu astfel de gânduri vă întâmpinăm la Praznicul Nașterii Domnului Iisus Hristos, pășind în anul mântuirii 2003, cu încredere, rămânând statornici în credința strămoșească, împlinind *„unitatea Duhului, în legătura păcii”*, prin care putem contribui la împlinirea operei de renaștere spirituală și morală a neamului nostru românesc.

Credincioșii și slujitorii sfintelor noastre altare să facă din parohiile lor, adevărate oaze pentru tămăduirea rănilor și a bolilor sufletești, prin înlăturarea suferinței, a mizeriei și a sărăciei în care zac mulți dintre frații și copiii noștri.

În duh de rugăciune, să-L rugăm pe Cuvântul Cel Întrupat și pe Mântuitorul sufletelor noastre zicând:

„Cercetează-ne pe noi Doamne cu bunătatea Ta, arată-Te cu bogatele Tale îndurări, vremuri bine întocmite și de folos ne dăruiește; pământului ploii line spre rodire trimite-i. Bindecuvântează cununa anului bunătății Tale... Pe noi toți ne primește întru împărăția Ta, fii ai luminii și ai păcii arătându-ne; pacea Ta și dragostea Ta dăruiește-o nouă Doamne, Dumnezeuul nostru. Amin!”.

Sărbători fericite și
La mulți ani!